

Sygn. akt I NO 116/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Marcin Łochowski (sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie z odwołania M. C.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...) /2019 z dnia 15 lutego 2019 r. w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 5 listopada 2019 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] /2019 z dnia 15 lutego 2019 r. Krajowa Rada Sądownictwa na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz. U. 2019 poz. 84; dalej jako: u.k.r.s.) oraz art. 70 § 1 w zw. z art. 73 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2019 poz. 52 ze zm.; dalej jako: p.u.s.p.), przeniosła sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) M. C. w stan spoczynku z dniem podjęcia uchwały.

KRS wskazała, że pismem z 10 lipca 2018 r. M. C. wystąpił z wnioskiem o przeniesienie w stan spoczynku. Do wniosku dołączył orzeczenie lekarza

orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 4 stycznia 2019 r., nr akt (...), uznające sędziego za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków z powodu choroby lub utraty sił.

KRS ustaliła na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 4 stycznia 2019 r., że M. C. jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków sędziego z powodu choroby lub utraty sił. W ocenie KRS przesłanki warunkujące przeniesienie sędziego w stan spoczynku zostały w niniejszej sprawie spełnione. W trakcie posiedzenia KRS w dniu 15 lutego 2019 r. za przeniesieniem M. C. w stan spoczynku z dniem podjęcia uchwały oddano 17 głosów „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”.

Odwołaniem z dnia 7 maja 2019 r. M. C. zaskarżył uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] /2019 z dnia 15 lutego 2019 r., zarzucając jej obrazę art. 70 § 1 p.u.s.p. na skutek dokonania błędnej wykładni oraz błąd w ustaleniach stanu faktycznego przez nieprawidłowe ustalenie dnia, w którym przeprowadzono badanie lekarskie. Odwołujący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o jego oddalenie, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie nie ma uzasadnionych podstaw.

Zgodnie z art. 70 § 1 p.u.s.p., sędziego przenosi się w stan spoczynku na jego wniosek albo na wniosek właściwego kolegium sądu, jeżeli z powodu choroby lub utraty sił uznany został przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego. W niniejszej sprawie nie jest sporne, że przesłanki uzasadniające przeniesienie odwołującego w stan spoczynku zostały spełnione. Sędzia kwestionuje jedynie datę, z jaką nastąpiło jego przeniesienie w stan spoczynku.

Przepis art. 70 § 1 p.u.s.p. nie rozstrzyga o dacie przeniesienia w stan spoczynku sędziego w przypadku stwierdzenia przez lekarza orzecznika ZUS trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków. Orzeczenie takie otwiera jedynie

możliwość przeniesienia sędziego w stan spoczynku. Zdaniem Sądu Najwyższego uchwała KRS podjęta na podstawie art. 70 § 1 p.u.s.p. o przeniesieniu sędziego w stan spoczynku ma charakter konstytutywny i co do zasady wywołuje skutki na przyszłość, kształtując nowy status prawny sędziego. Jedynie w wyjątkowych sytuacjach, gdy w wyniku długotrwałej niezdolności sędziego do wykonywania obowiązków służbowych z powodu choroby, trwającej dłużej niż 1 rok, po upływie którego sędzia pomimo pozostawania na stanowisku nie otrzymywałby wynagrodzenia za pracę, możliwe jest odstępianie od tej zasady (zob. art. 94 § 1 p.u.s.p.). W takiej sytuacji uwzględnienie wniosku zainteresowanego sędziego o przeniesienie w stan spoczynku z mocą wsteczną umożliwia zachowanie ciągłości świadczeń wynikających ze stosunku służbowego – wynagrodzenia za pracę i uposażenia w stanie spoczynku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2018 r., III PO 20/17). Konstytucyjne zagwarantowanie prawa sędziego do wynagrodzenia albo uposażenia w stanie spoczynku przesądza zatem o konieczności wskazania w uchwale KRS takiej daty przeniesienia sędziego w stan spoczynku, aby sędzia nie był w żadnym okresie pozbawiony wynagrodzenia lub uposażenia (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2007 r., III KRS 7/06).

Sąd Najwyższy za niezasadny uznał zatem pierwszy podnoszony przez odwołującego zarzut dotyczący naruszenia art. 70 § 1 p.u.s.p. Z treści uzasadnienia wniesionego odwołania wynika, że naruszenia tego przepisu odwołujący upatruje w nieprawidłowym wskazaniu w zaskarżonej uchwale daty, od której powinien zostać przeniesiony w stan spoczynku. Zdaniem odwołującego winno to nastąpić z dniem wydania orzeczenia przez lekarza orzecznika ZUS, czyli 4 stycznia 2019 r., a nie z dniem podjęcia uchwały przez KRS. Sąd Najwyższy nie podziela tego stanowiska odwołującego. Przeniesienie sędziego w stan spoczynku z datą wsteczną (poprzedzającą datę podjęcia uchwały przez KRS) jest możliwe jedynie w wyjątkowych sytuacjach. W niniejszej sprawie odwołujący nie tylko nie wykazał, ale nawet nie przytoczył żadnych faktów, wskazujących na to, że taka wyjątkowa sytuacja ma miejsce. Poza tym zaskarżona uchwała KRS została podjęta w dniu 15 lutego 2019 r., a zatem niezwłocznie – w niewiele ponad miesiąc po wydaniu

przez lekarza orzecznika ZUS orzeczenia uznającego odwołującego za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego.

Niezasadny jest także drugi z zarzutów podniesionych w odwołaniu. Nieprawidłowe wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały daty, w której przeprowadzono badanie lekarskie (10 stycznia, zamiast 4 stycznia), stanowiło jedynie oczywistą omyłkę pisarską i nie miało wpływu na prawidłowość zaskarżonej uchwały. Poza tym omyłka ta została sprostowana zarządzeniem Przewodniczącego KRS z dnia 13 maja 2019 r. Należy przy tym zauważyć, że w pkt I. uzasadnienia podana została prawidłowa data orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s. oddalił odwołanie, jako nieoparte na uzasadnionych podstawach.